

[Voigt.]

Jeg betragtede det dengang som en selvfølge, at ministeren var gået aktivt ind i sagen, men jeg kan forstå, efter at jeg i dag har læst ugebladet *Se og Hør*, at der intet er foretaget fra ministerens side.

Det fremgår klart af de udtalelser, socialrådgiver Anders Andersen fremkommer med til *Se og Hør*, at han ikke mener at have handlet forkert på nogen måde. Det må være ministerens opgave at bringe socialrådgiveren ud af denne vildfarelse.

Jeg skal ikke over for ministeren opremse de ting, socialrådgiveren har gjort sig skyldig i, idet jeg går ud fra, at ministeren inden besvarelsen af mit spørgsmål nøje studerer *Se og Hør* fra den 22. ds. Jeg skal blot nævne én ting for at vække ministerens interesse, en ting, som er det primære i sagen:

Socialrådgiver Anders Andersen har købt en ejendom for 40.000 kr. i kraft af sin viden som offentlig socialrådgiver. Tre uger senere sælger han samme ejendom til 113.500 kr. Til ministerens orientering kan jeg meddele, at ejendomsværdien er sat til 60.000 kr. Jeg tror næppe, at ministeren kan finde andre eksempler på, at en ejendom er solgt til under ejendomsvurderingen. Sådanne handler forekommer kun i eventyr.

Socialminister *Eva Gredals* svar (28/7 77):

Medarbejderne i en kommunes social- og sundhedsforvaltning ansættes og må i givet fald afskediges af kommunalbestyrelsen, og jeg har ingen kompetence til at blande mig heri.

Derimod har jeg bedt det sociale udvalg i Randers kommune om en redegørelse for den sag, som ligger til grund for spørgsmålet.

Af *Voigt* (FP) til udenrigsministeren (22/7 77):

»Vil ministeren tage initiativ til, at annoncer i dansk dagspresse indrykkes af Nordisk Ministerråd eller andet organ i Nordisk Råd bliver skrevet på dansk?«

(Spm. nr. 408).

Begrundelse.

Det ses ofte, at annoncer, hvor man søger arbejdskraft til en funktion i Nordisk Råds arbejde, er udformet i et mærkeligt, gebrokkent, såkaldt skandinavisk sprog. Det må og skal være således, når der i en dansk avis rettes henvendelse til ledig dansk arbejdskraft, at

denne henvendelse også vil være at læse på en letforståelig måde, hvilket vil sige på godt, gammelt dansk.

Som et eksempel kan jeg henvise ministeren til at læse en annonce i *Morgenavisen Jyllands-Posten* for den 3. juli 1977. Her annoncerede man på et fremmed sprog efter en sektionschef og diverse informationssekretærer. Ansøgningen skulle stiles til Nordiska Ministerrådet, Sekretariatet för Nordisk kulturellt samarbejde, Snaregade 10, DK-1205 København K.

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (28/7 77):

Såfremt et af de organer, der virker inden for det officielle nordiske samarbejde, som f. eks. i dette tilfælde sekretariatet for nordisk kulturelt samarbejde, ønsker at indrykke en annonce i en dansk avis på vort lands eget sprog, er jeg enig i, at det selvfølgelig må være på et korrekt dansk. Men jeg er ikke enig i, at sproget i sådanne nordiske annoncer nødvendigvis skal være dansk. I disse nordiske sekretariater samarbejder jo nemlig personale fra alle de fem nordiske lande. De skal kunne forberede, deltage i, referere og bearbejde møder med deltagere fra alle fem lande, og de skal kunne følge med i andre nordiske landes presse og faglitteratur. Mulighed for og vilje til at forstå i hvert fald dansk, norsk og svensk må være et naturligt krav ved ansættelse af personale i disse organer.

Det nordiske sprogfællesskab har tidligere været en vigtig del af fundamentet for nordisk samarbejde, men i de senere år har der desværre været visse tendenser til, at vi sprogligt var ved at glide noget fra hinanden. Dette har vakt bekymring i kredse, der tror på værdien af det nordiske samarbejde, og har foranlediget initiativer, der skulle modvirke sådanne tendenser. Her kan nævnes den på Nordisk Råds seneste session med alle tilstedeværende stemmer vedtagne rekommandation om udarbejdelse af et handlingsprogram til forbedring af sprogforståelsen i Norden og det nordiske samarbejde.

Et imødekommende svar på spørgsmålet ville være i strid med disse forsøg på forbedret sprogforståelse, som jeg er enig i.

Af *Brusvang* (CD) til justitsministeren (25/7 77):

»Er det efter gældende ret lovligt, at en an-